

Vec C-700/21

**Zhrnutie návrhu na začatie prejudiciálneho konania podľa článku 98 ods. 1
Rokovacieho poriadku Súdneho dvora**

Dátum podania:

22. november 2021

Vnútroštátny súd:

Corte costituzionale

Dátum rozhodnutia vnútroštátneho súdu:

18. november 2021

Navrhovateľ:

O.G.

Vedľajší účastník konania:

Presidente del Consiglio dei Ministri

Predmet konania vo veci samej

Konanie o súlade článku 18a ods. 1 písm. c) zákona č. 69 z 22. apríla 2005 v znení platnom v čase skutkového stavu, ktorý je predmetom prejednávanej veci, s ústavou, ktoré sa začalo na návrh Corte d'appello di Bologna (Odvolací súd v Bologni, Taliansko) podaný na vnútroštátny súd v rámci vykonávania európskeho zatykača (ďalej len „EZ“) vydaného na štátneho príslušníka tretej krajiny trvalo usadeného v Taliansku.

Predmet a právny základ návrhu na začatie prejudiciálneho konania

Zlučiteľnosť talianskych právnych predpisov týkajúcich sa dôvodov pre nepovinné nevykonanie EZ – v časti, v ktorej bránia vykonávajúcim súdnym orgánom odmietnuť odovzdanie štátnych príslušníkov tretích krajín, ktorí majú pobyt alebo bydlisko v Taliansku – s článkom 4 bodom 6 rámcového rozhodnutia 2002/584/SVV v spojení s ustanovením článku 1 ods. 3 tohto rámcového rozhodnutia a s článkom 7 Charty základných práv Európskej únie.

Prejudiciálne otázky

a) Bráni článok 4 bod 6 [rámcového rozhodnutia] Rady z 13. júna 2002 o európskom zatykači a postupoch odovzdávania osôb medzi členskými štátmi (2002/584/SVV) vykladaný s ohľadom na článok 1 ods. 3 tohto rámcového rozhodnutia a na článok 7 Charty základných práv Európskej únie (ChZPEÚ) právnej úprave, ako je talianska právna úprava, ktorá – v rámci postupu európskeho zatykača zameraného na výkon trestu alebo ochranného opatrenia – bezpodmienečne a automaticky zabraňuje tomu, aby vykonávajúce súdne orgány odmietli odovzdať štátnych príslušníkov tretích krajín, ktorí sa zdržiavajú alebo majú trvalý pobyt na území vykonávajúceho štátu, a to bez ohľadu na väzby, ktoré s týmto štátom majú?

b) V prípade kladnej odpovede na prvú prejudiciálnu otázku, na základe akých kritérií a predpokladov sa majú tieto väzby považovať za natoľko významné, že od vykonávajúcich súdnych orgánov vyžadujú, aby odmietli odovzdanie?

Uvedené ustanovenia práva Únie

Rámcové rozhodnutie Rady z 13. júna 2002 o európskom zatykači a postupoch odovzdávania osôb medzi členskými štátmi (2002/584/SVV) (ďalej len „rámcové rozhodnutie“): najmä článok 4 bod 6, ako aj článok 1 ods. 3 a článok 5 bod 3

Charta základných práv Európskej únie (ďalej len „Charta“): článok 7

Uvedené ustanovenia medzinárodného práva

Európsky dohovor o ochrane ľudských práv (ďalej len „EDLP“): článok 8

Medzinárodný pakt o občianskych a politických právach: článok 17 ods. 1

Uvedené vnútroštátne predpisy

Costituzione (Ústava Talianskej republiky): články 2, 3, 11, článok 27 tretí odsek a článok 117 prvý odsek

Legge del 22 aprile 2005, n. 69 - Disposizioni per conformare il diritto interno alla decisione quadro 2002/584/GAI del Consiglio, del 13 giugno 2002, relativa al mandato d'arresto europeo e alle procedure di consegna tra Stati membri [zákon č. 69 z 22. apríla 2005 – Ustanovenia na zosúladienie vnútroštátneho práva s rámcovým rozhodnutím Rady z 13. júna 2002 o európskom zatykači a postupoch odovzdávania osôb medzi členskými štátmi (2002/584/SVV)] (ďalej len „zákon č. 69/2005), najmä:

- článok 18a ods. 1 písm. c) v znení zavedenom prostredníctvom článku 6 ods. 5 písm. b) zákona č. 117 zo 4. októbra 2019, podľa ktorého taliansky súdny orgán vykonávajúci EZ môže odmietnuť odovzdanie – zamerané na výkon trestu odňatia slobody alebo ochranného opatrenia zahŕňajúceho pozbavenie osobnej slobody uloženého vo vydávajúcom štáte – vyžadanej osoby, ktorá je štátnym príslušníkom Talianskej republiky alebo štátnym príslušníkom iného členského štátu Únie s legálnym a skutočným pobytom alebo bydliskom na území Talianska, a to za predpokladu, že vykonávajúci štát rozhodne o vykonaní predmetného trestu alebo ochranného opatrenia v Taliansku,
- článok 19 ods. 1 písm. c) v znení platnom v čase skutkového stavu, ktorý je predmetom prejednávanej veci, v ktorom sa stanovuje, že, ak je osoba, na ktorú bol vydaný EZ, občanom Talianskej republiky alebo osobou s pobytom v Talianskej republike, jej odovzdanie – zamerané na vedenie trestného stíhania – podlieha podmienke, že táto osoba bude po vypočutí vrátená do vykonávajúceho členského štátu na účely výkonu trestu odňatia slobody alebo ochranného opatrenia zahŕňajúceho pozbavenie osobnej slobody uloženého tejto osobe súdom vydávajúceho členského štátu.

Zhrnutie skutkového stavu a konania

- 1 Navrhovateľ, štátny príslušník Moldavska, ktorý je trvalo usadený v Taliansku, bol v Rumunsku právoplatne odsúdený na trest odňatia slobody v trvaní päť rokov za trestné činy nezaplatenia dane a sprenevery súm splatných ako daň z príjmov a DPH, ktorých sa dopustil ako konateľ spoločnosti s ručením obmedzeným

v období medzi septembrom 2003 a aprílom 2004. Dňa 13. februára 2012 na neho vydal príslušný súd v meste Brašov (Rumunsko) EZ na účely výkonu trestu.

- 2 Rozsudkom zo 7. júla 2020 nariadil Corte d'appello di Bologna (Odvolací súd v Bologni, ďalej len „odvolací súd“) odovzdanie navrhovateľa vydávajúcemu súdному orgánu.
- 3 Dňa 16. septembra 2020 Corte di cassazione (Najvyšší kasačný súd, Taliansko) na návrh dotknutej osoby uvedený rozsudok zrušil a vec vrátil odvolaciemu súdu na opätovné rozhodnutie, pričom tento súd vyzval, aby z viacerých dôvodov posúdil možnosť podať návrh na začatie konania o súlade článku 18a ods. 1 písm. c) zákona č. 69/2005 s ústavou.
- 4 Uznesením z 27. októbra 2020 odvolací súd – na základe konštatovania, že navrhovateľ dostatočne preukázal svoje trvalé usadenie sa v Taliansku z rodinných a pracovných dôvodov, pričom na území Talianska žije s partnerkou, ktorá má pobyt v Taliansku a s ktorou má dieťa, v súčasnosti dvanásťročné – podal na vnútroštátny súd návrh na začatie konania o súlade vyššie uvedených právnych predpisov s ústavou.

Základné tvrdenia Corte d'appello di Bologna (Odvolací súd v Bologni), t. j. vecne príslušného súdu v konaní vo veci samej

- 5 Odvolací súd má pochybnosti o ústavnosti článku 18a ods. 1 písm. c) zákona č. 69/2005 v časti, v ktorej tento článok obmedzuje pôsobnosť predmetného dôvodu pre nepovinné nevykonanie EZ na štátnych príslušníkov Talianskej republiky a na štátnych príslušníkov iných členských štátov s legálnym a skutočným pobytom alebo bydliskom na území Talianska, čím vylučuje štátnych príslušníkov tretích krajín, ktorí preto nemôžu v Taliansku nastúpiť do výkonu trestu uloženého vo vydávajúcom štáte, hoci majú legálny a skutočný pobyt alebo bydlisko v Taliansku a v tomto štáte majú vytvorené významné a trvalé väzby.
- 6 Vyššie uvedený článok, ktorým sa do talianskeho právneho poriadku preberá článok 4 bod 6 rámcového rozhodnutia, preto neoprávnene zúžil rozsah pôsobnosti tohto ustanovenia smernice, ktoré sa naopak vzťahuje na akúkoľvek osobu, ktorá má trvalý pobyt alebo sa zdržiava vo vykonávajúcim štáte.
- 7 Uvedené je podľa odvolacieho súdu v rozpore s účelom resocializácie odsúdeného, ktorý je základom článku 4 bodu 6 rámcového rozhodnutia a tiež článku 5 bodu 3 tohto rozhodnutia. Resocializácia má byť totiž zaručená každému odsúdenému, bez rozdielov na základe štátnej príslušnosti. Povinný výkon trestu v zahraničí odporuje, pokiaľ ide o odsúdeného, ktorý má v Taliansku pevné rodinné a sociálne väzby, aj výchovnej funkcii trestu podľa článku 27 tretieho odseku ústavy, ako aj jeho právu na súkromný a rodinný život.
- 8 V tejto súvislosti odvolací súd uvádza, že hoci rozhodnutie prebrať do vnútroštátneho práva dôvody pre nepovinné nevykonania EZ stanovené v článku 4

rámcového rozhodnutia závisí od voľnej úvahy členských štátov, ak sa pre takýto postup členský štát rozhodne, je povinný rešpektovať obsah predmetného ustanovenia, s tým, že nemôže meniť rozsah jeho pôsobnosti v závislosti od štátnej príslušnosti dotknutej osoby alebo dĺžky jej pobytu vo vykonávajúcom štáte.

- 9 Okrem toho odvolací súd považuje za neprimeraný rozdiel v zaobchádzaní so štátnymi príslušníkmi tretích krajín vyplývajúci, na jednej strane, z článku 18a ods. 1 písm. c) zákona č. 69/2005 (vykonanie EZ na účely výkonu trestu) a, na druhej strane, z článku 19 ods. 1 písm. c) tohto zákona (vykonanie EZ na účely vedenia trestného stíhania). Kým totiž prvé ustanovenie vylučuje možnosť uplatniť dôvod pre nepovinné odmietnutie odovzdania na štátnych príslušníkov tretích krajín, hoci usadených v Taliansku, druhé ustanovenie sa vzťahuje aj na takýchto štátnych príslušníkov, ktorí majú právo nastúpiť v Taliansku do výkonu trestu, ktorý im uložil na základe odsudzujúceho rozsudku vydávajúci štát.
- 10 Na záver, nezahrnutie štátnych príslušníkov tretích krajín do rozsahu pôsobnosti článku 18a ods. 1 písm. c) zákona č. 69/2005 je v rozpore s článkami 2, 3, 11, 27 tretím odsekom a s článkom 117 prvým odsekom ústavy, a to vo vzťahu k článku 4 bodu 6 rámcového rozhodnutia, ako aj článku 7 Charty, článku 8 EDLP a článku 17 ods. 1 Medzinárodného paktu o občianskych a politických právach.

Základné tvrdenia účastníkov konania vo veci samej

- 11 Presidente del Consiglio dei ministri (predseda Rady ministrov – predseda vlády, Taliansko), t. j. vedľajší účastník konania, navrhuje, aby Ústavný súd vyhlásil otázky týkajúce sa súladu predmetnej právnej úpravy s ústavou za neprípustné alebo nedôvodné.
- 12 Možnosť dovolať sa predmetného dôvodu odmietnutia a zdôrazniť význam usadenia sa štátneho príslušníka členského štátu Únie na území Talianska, s výnimkou štátnych príslušníkov tretích krajín, podľa vedľajšieho účastníka úzko súvisí so súborom práv a slobôd vyplývajúcich z občianstva Únie; uvedený dôvod odmietnutia, ktorého základom je štatút občana Únie, sa preto vzťahuje iba na štátnych príslušníkov členských štátov, čo je zrejmé aj z prípravných prác týkajúcich sa rámcového rozhodnutia.
- 13 Rámcové rozhodnutie treba navyše vykladať s ohľadom na všeobecnú zásadu vzájomného uznávania rozhodnutí, podľa ktorej sa má odmietnutie vykonať EZ považovať za výnimku zo všeobecného pravidla vykonávania takéhoto zatykača a ktorej rozsah nemožno obmedziť článkom 4 bodom 6 rámcového rozhodnutia v súlade s jeho výkladom podľa Súdneho dvora (pozri rozsudky z 13. decembra 2018, Sut, C-514/17, bod 28 a zo 6. októbra 2009, Wolzenburg, C-123/08). Členské štáty preto nemôžu rozširovať prípady odmietnutia vykonávania EZ nad rámec prípadov vymedzených v rámcovom rozhodnutí.

- 14 Článok 18a ods.1 písm. c) zákona č. 69/2005 preto predstavuje správne prebratie článku 4 bodu 6 rámcového rozhodnutia.
- 15 Vedľajší účastník odkazuje aj na rozsudok z 2. apríla 2020, Ruska Federácia, C-897/19, v ktorom Súdny dvor zdôraznil, že zákaz diskriminácie na základe štátnej príslušnosti podľa článku 18 Zmluvy o fungovaní Európskej únie (ZFEÚ) sa nevzťahuje na prípady rozdielneho zaobchádzania medzi štátnymi príslušníkmi členských štátov a štátnymi príslušníkmi tretích krajín, pričom článok 21 ZFEÚ, ktorým sa priznáva právo slobodne sa pohybovať a zdržiavať na území členských štátov, sa netýka štátnych príslušníkov tretích krajín.
- 16 Vedľajší účastník ďalej uvádza, že sociálna náprava odsúdeného nepredstavuje špecifický cieľ rámcového rozhodnutia 2002/584; tento cieľ naopak sleduje rámcové rozhodnutie Rady 2008/909/SVV z 27. novembra 2008 o uplatňovaní zásady vzájomného uznávania na rozsudky v trestných veciach, ktorými sa ukladajú tresty odňatia slobody alebo opatrenia zahŕňajúce pozbavenie osobnej slobody, na účely ich výkonu v Európskej únii (ďalej len „rámcové rozhodnutie 2008/909/SVV“).
- 17 Pokiaľ ide o rozdiel v zaobchádzaní so štátnymi príslušníkmi tretích krajín vyplývajúci z článku 18a ods. 1 písm. c) zákona č. 69/2005 na jednej strane a z článku 19 ods. 1 písm. c) tohto zákona na strane druhej, daný rozdiel nie je neprimeraný, keďže procesný účel zatykača je odlišný a spočíva v znížení počtu konaní vedených v neprítomnosti obvineného/obžalovaného.
- 18 V každom prípade, pojem trvalý pobyt podľa predmetných ustanovení práva Únie a pojem pobyt podľa vyššie uvedených talianskych právnych predpisov sa má vykladať v tom zmysle, že zahŕňa iba štátnych príslušníkov Talianskej republiky a štátnych príslušníkov iných členských štátov Únie, ktorí majú legálny a skutočný pobyt v Taliansku, takže rozsah pôsobnosti týchto ustanovení sa zhoduje.

Zhrnutie odôvodnenia návrhu na začatie prejudiciálneho konania

- 19 Vnútroštátny súd zdôrazňuje význam otázok týkajúcich sa súladu predmetných právnych predpisov s ústavou, ktoré mu predložil odvolací súd a ktorých opodstatnenosť by mohla viesť k odmietnutiu odovzdania navrhovateľa do vydávajúceho štátu a k následnému výkonu jeho trestu v Taliansku. Ak by naopak Ústavný súd posúdil tieto otázky ako nedôvodné, odvolací súd by bol povinný nariadiť odovzdanie navrhovateľa.
- 20 Vnútroštátny súd predovšetkým poukazuje na to, že po vyhlásení uznesenia odvolacieho súdu došlo k zmene článku 18a zákona č. 69/2005, a to na základe článku 15 ods. 1 legislatívneho dekrétu č. 10 z 2. februára 2010 (ďalej len „legislatívny dekrét č. 10/2021“). V novom článku 18a ods. 2 zákona č. 69/2005, ktorým sa nahradil predchádzajúci článok 18a ods. 1 písm. c) sa, pokiaľ ide o právomoc odmietnuť odovzdanie štátneho príslušníka iného členského štátu

Únie s legálnym a skutočným pobytom alebo bydliskom v Taliansku, pridala požiadavku, podľa ktorej musí mať takýto občan Únie legálny a skutočný pobyt v Taliansku aspoň päť rokov. Vo vzťahu k štátnym príslušníkom tretích krajín sa nič nezmenilo.

- 21 Prostredníctvom legislatívneho dekrétu č. 10/2021 došlo aj k zmene článku 19 ods. 1 písm. c) zákona č. 69/2005. V tomto článku 19, ktorý sa vzťahuje na EZ zameraný na vedenie trestného stíhania, –ň v ktorom sa predtým stanovovalo, že odovzdanie štátnych príslušníkov Talianska, ako aj štátnych príslušníkov iných členských štátov a tretích krajín s pobytom alebo bydliskom v Taliansku podliehalo podmienke, že dotknutá osoba sa po odsudzujúcom rozsudku vráti na účely výkonu trestu do Talianska – sa v súčasnosti v odseku 1 písm. b) uvádza, že odovzdanie podlieha uvedenej podmienke, iba pokiaľ ide o štátnych príslušníkov Talianska a štátnych príslušníkov iných členských štátov Únie, ktorí majú aspoň päť rokov legálny a skutočný pobyt v Taliansku.
- 22 Z hľadiska časovej pôsobnosti treba na konanie vo veci samej v každom prípade uplatniť právnu úpravu platnú pred vyššie uvedenými zmenami.
- 23 Pokiaľ ide o názor odvolacieho súdu uvedený v bode 8 vyššie, vnútroštátny súd uvádza, že s ním nemôže súhlasiť, pričom sa v tejto súvislosti odvoláva na vyššie uvedený rozsudok Wolzenburg (najmä body 58, 59 a 62) a spresňuje, že Súdny dvor už uznal za oprávnené niektoré obmedzenia zavedené členskými štátmi v súvislosti s dôvodmi odmietnutia. Odvolací súd v každom prípade konštatuje, že ak vnútroštátna právna úprava, ktorou sa prebralo právo Únie, upravila nepovinný dôvod pre odmietnutie stanovený v článku 4 bode 6 rámcového rozhodnutia spôsobom nezodpovedajúcim zásadám a základným právam vyplývajúcim z práva Únie, na ktoré sa odkazuje aj v odôvodnení 12 a v článku 1 ods. 3 rámcového rozhodnutia, predmetné vnútroštátne predpisy sú v rozpore so samotným článkom 4 bodom 6 rámcového rozhodnutia.
- 24 Vnútroštátny súd zastáva názor, že uvedené otázky vo veci výkladu článku 4 bodu 6 rámcového rozhodnutia sa týkajú aspektu, ktorým sa Súdny dvor vo svojej judikatúre ešte nezaoberal, t. j. vzťahu medzi týmto ustanovením a ochranou základných práv štátneho príslušníka tretej krajiny, na ktorého bol vydaný EZ. Z tohto dôvodu je potrebné určiť, či a prípadne za akých podmienok patrí štátnemu príslušníkovi tretej krajiny, ktorý má trvalý pobyt alebo sa zdržiava vo vykonávajúcom štáte, základné právo týkajúce sa zákazu vyhostenia z územia tohto štátu na účely výkonu trestu alebo ochranného opatrenia vo vydávajúcom štáte.
- 25 Navyše, vzhľadom na to, že oblasť EZ sa úplne harmonizuje samotným rámcovým rozhodnutím, úroveň ochrany základných práv, ktoré by mohli obmedziť povinnosť vzájomného uznávania súdnych rozhodnutí iných členských štátov, nevyhnutne zodpovedá úrovni vyplývajúcej z Charty a z článku 6 Zmluvy o Európskej únii. V úplne harmonizovaných odvetviach členské štáty naopak nemôžu vyžadovať dodržiavanie čisto vnútroštátnych štandardov ochrany

základných práv, pokiaľ by to mohlo ohroziť prednosť, jednotnosť a účinnosť práva Únie (rozsudky z 26. februára 2013, Fransson, C-617/10, bod 29 a z 26. februára 2013, Melloni, C-399/11, bod 60).

- 26 Potom, čo vnútroštátny súd pripomenul samostatné pojmy osoba, ktorá „má trvalý pobyt“ a „zdržiava sa“ na území vykonávajúceho štátu, tak, ako ich vymedzil Súdny dvor v rozsudku zo 17. júla 2008, Kozłowski, C-66/08, konštatuje, že otázky položené v prejednávanej veci sú v niektorých prvkoch nové vzhľadom na judikatúru Súdneho dvora týkajúcu sa EZ, vypracovanú v uvedených rozsudkoch Kozłowski a Wolzenburg alebo v rozsudku z 5. septembra 2012, Lopes da Silva Jorge, C-42/11.
- 27 Vnútroštátny súd tiež uvádza, že už v minulosti vyhlásil nesúlads talianskej právnej úpravy, ktorou sa do vnútroštátneho práva prebralo predmetné rámcové rozhodnutie, s ústavou, a to v časti, v ktorej neupravovala odmietnutie odovzdania nielen štátneho príslušníka Talianska, ale aj štátneho príslušníka iného členského štátu Únie s legálnym a skutočným pobytom alebo bydliskom na území Talianska, na účely výkonu trestu odňatia slobody v Taliansku.
- 28 Pokiaľ ide o sociálnu nápravu odsúdeného, vnútroštátny súd pripomína, že „dôvod na nepovinné nevykonanie uvedený v článku 4 bode 6 rámcového rozhodnutia má najmä za cieľ umožniť vykonávajúcemu súdnemu orgánu priznať osobitný význam možnosti zvýšiť šance na sociálnu reintegráciu požadovanej osoby po uplynutí doby trestu, na ktorý bola táto osoba odsúdená“ (rozsudky Kozłowski, Wolzenburg a Lopes da Silva Jorge), pričom cituje aj odôvodnenie 9 rámcového rozhodnutia 2008/909/SVV vzťahujúceho sa aj na štátnych príslušníkov tretích krajín, podľa ktorého „výkon trestu vo vykonávajúcim štáte by mal posilniť možnosť sociálnej nápravy odsúdenej osoby. Aby sa príslušný orgán štátu pôvodu presvedčil, že výkon trestu vykonávajúcim štátom poslúži účelu uľahčenia sociálnej nápravy odsúdenej osoby, mal by zvážiť také prvky, ako sú napríklad väzby dotknutej osoby na vykonávajúci štát, či ho považuje za miesto svojich rodinných, jazykových, kultúrnych, spoločenských alebo hospodárskych či iných väzieb na vykonávajúci štát“.
- 29 Samotný Súdny dvor nedávno zdôraznil súvislosť medzi uvedeným rámcovým rozhodnutím a rámcovým rozhodnutím 2002/584/SVV, pričom vyhlásil, že „prepojenie stanovené normotvorcom Únie medzi rámcovým rozhodnutím 2002/584 a rámcovým rozhodnutím 2008/909... má prispievať k dosiahnutiu cieľa spočívajúceho v uľahčení sociálnej nápravy dotknutej osoby. Ďalej, takáto sociálna náprava je nielen v záujme odsúdenej osoby, ale aj vo všeobecnom záujme Európskej únie“ (rozsudok z 11. marca 2020, SF, C-314/18, bod 51).
- 30 Okrem toho vnútroštátny súd poukazuje na to, že aj iné právne akty Únie stanovujú ochranu záujmu štátneho príslušníka tretej krajiny s legálnym a skutočným pobytom alebo bydliskom v členskom štáte, týkajúceho sa zákazu jeho vyhostenia z tohto štátu, a to napríklad smernica Rady 2003/109/ES z 25. novembra 2003 o právnom postavení štátnych príslušníkov tretích krajín,

ktor[í] sú osobami s dlhodobým pobytom (najmä článok 12 ods. 4) alebo smernica Rady 2003/86/ES z 22.septembra 2003 o práve na zlúčenie rodiny (najmä článok 17).

- 31 Na záver vnútroštátny súd odkazuje na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) týkajúcu sa článku 8 EDLP. ESLP totiž na základe stále silnejšieho postavenia sociálnej nápravy odsúdeného medzi funkciami trestu (rozsudok z 26. apríla 2016, Murray v. Holandsko, § 102; rozsudok z 30. júna 2015, Khorošenko v. Rusko, § 121; rozsudok z 9. júla 2013, Vinter v. Spojené kráľovstvo, § 115) dospel k záveru, že výkon trestu odňatia slobody vo veľkej vzdialenosti od miesta pobytu odsúdeného môže viesť k porušeniu článku 8 EDLP, a to v dôsledku následných ťažkostí pre väznenú osobu a jej rodinných príslušníkov udržiavať pravidelné a časté kontakty, ktoré sú významné z hľadiska resocializačného účelu trestu (rozsudok zo 7. marca 2017, Polyakova a i. v. Rusko, § 88). V tomto rozsudku ESLP poukázal aj na to, že uvedené zásady potvrdzuje Odporúčanie Výboru ministrov členským štátom o Európskych väzenských pravidlách (European Prison Rules) prijaté 11. januára 2006, ktorého článok 17 ods. 1 konkrétne stanovuje, že väzni majú byť umiestnení, ak je to možné, do väzenských zariadení, ktoré sú v blízkosti ich domovov alebo miest sociálnej rehabilitácie. Judikatúra ESLP ďalej zdôrazňuje potrebu, aby sa v rozhodnutiach, ktoré v každom prípade predpokladajú vyhostenie cudzinca z územia určitého štátu, za každých okolností povinne vykonalo spravodlivé vyváženie medzi dôvodmi, ktoré sú základom takéhoto vyhostenia, a protichodnými dôvodmi týkajúcimi sa ochrany práva dotknutej osoby, vychádzajúceho z článku 8 EDLP, na zákaz vyhostenia z miesta, kde sa koncentruje najvýznamnejšia časť jej sociálnych, pracovných, rodinných a citových vzťahov, najmä ak má cudzinec manželského partnera alebo deti na území štátu, z ktorého by mal byť vyhostený, a tým skôr v prípade, že sa v tomto štáte narodil alebo vyrastal, hoci nezískal jeho občianstvo (rozsudok z 24. novembra 2020, Unuane v. Spojené kráľovstvo, § 72; rozsudok z 19. mája 2016, Kolonja v. Grécko, § 48; rozsudok z 23. júna 2008, Maslov v. Rakúsko, §§ 68 až 76; rozsudok z 18. októbra 2006, Ünner v. Holandsko, § 57; rozsudok z 2. augusta 2001, Boultif v. Švajčiarsko, § 48).
- 32 Vzhľadom na skutočnosť, že v prejednávanej veci sa nastoľujú otázky výkladu týkajúce sa ústredných aspektov fungovania EZ, a to napriek tomu, že predmetné konanie sa týka osoby, ktorá v súčasnosti nie je vo väzbe, pričom navrhovaný výklad môže mať všeobecné dôsledky jednak z hľadiska orgánov, ktoré majú spolupracovať v rámci EZ, jednak z hľadiska práv požadovaných osôb, vnútroštátny súd navrhuje, aby Súdny dvor rozhodol o tomto návrhu na začatie prejudiciálneho konania v skrátrenom konaní podľa článku 105 Rokovacieho poriadku Súdneho dvora.